

ADÉLA KUBICOVÁ

OBĚŤ MAFIE
Vzpoura

OBĚŤ MAFIE

VZPOURA

Adéla Kubicová

Brno, 2024
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Ladova 15, 621 00 Brno,
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 12. a 1. elektronickou
publikaci v edici SOLIS

První vydání, 1. elektronické

Autor © Adéla Kubicová

Obálka a grafika © Alexandra Halamová

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být
kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-88652-61-8 (PDF)

ISBN 978-80-88652-62-5 (Mobi)

ISBN 978-80-88652-63-2 (ePub)

*Lidé, kteří neví, jsou snadná oběť.
Lidé, kteří neví a žijí ve strachu, jsou
doslova ryby plující přímo do sítě.
A já jsem touto rybou nikdy být
nechtěla.*

Anotace

Svéhlavá, impulzivní a vychytralá Claire Sanderson je dcerou obávaného gangstera, s nímž se ani ti největší zločinci nechtějí dostat do křížku. Ona se ale touží z područí mafie dostat za každou cenu.

Odmítne smluvený sňatek, přičemž svého otce poníží natolik, že jí nezbývá nic jiného, než konečně vzít svůj život do vlastních rukou. Brzy si však uvědomuje, jak moc byla v tomto zkorumpovaném světě naivní.

Z mafie totiž vede pouze jedna cesta. Smrt.

Podaří se Claire díky pomoci zběhlého bodyguarda a novým spojenectvím, jež postupně získává, v nemilosrdné hře o holý život obstát, nebo skončí mrtvá jako všichni ostatní, kteří se odvážili Michaelu Sandersonovi vzbouřit?

OBĚŤ MAFIE

Vzpoura

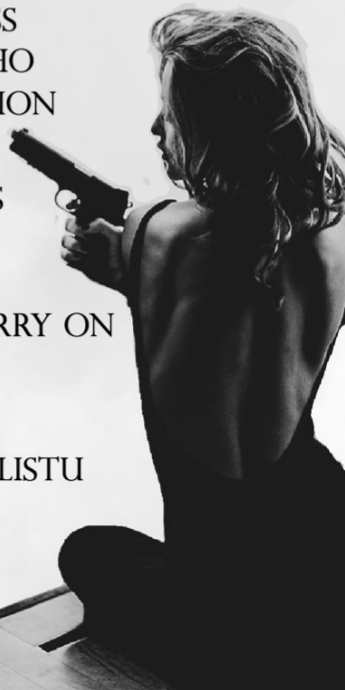
Playlist

IMAGINE DRAGONS - WHATEVER IT TAKES
SAYGRACE - YOU DON'T OWN ME FT. G-EAZY
CAMILA CABELLO - SHAMELESS
AVA MAX - SWEET BUT PSYCHO
NEONI X BURNBOY - CHAMPION

LILLIAN HEPLER - HOUSE OF LIES
THE CRANBERRIES - ZOMBIE
IMAGINE DRAGONS - DEMONS
THE SCORE, AWOLNATION - CARRY ON
ZOE WEES - CONTROL

QR KÓD K PLAYLISTU

1 – „Zasraná mafie!“

„Tak, co potřebuješ?“ pohlédla jsem na svou mámu poté, co jsem došla za ní do kuchyně, kde jsem se posadila na barovou židli a odložila na bar svůj telefon.

„Jen jsem ti chtěla říct, že s tvým otcem jedeme zařizovat nějaké obchodní záležitosti.“

„Další obchod s drogami?“ povzdechla jsem si. „Nebo jde tentokrát o zbraně? Nebo snad –“

„*Claire*,“ napomenul mě otec, „takhle se svou matkou mluvit nebudeš!“ Protočila jsem očima a seskočila ze židle. *Najednou jsi nějaký starostlivý a citlivý*, pronesla jsem si sama pro sebe.

S odfrknutím jsem se ironicky usmála, rozhazujíc rukama ve vzduchu.

„A to se vážně necítíš ani trošku hloupě a pokrytecky, když mi tohle teď říkáš?“

Tuto drzou, ač upřímnou otázku však otec nehodlal přejít pouze se slovními výhrůžkami. V sekundě zkrátil vzdálenost mezi námi, načež mi dal facku. Opět.

První facku, byť jsem si ji zasloužila, jsem od něj dostala ve svých šesti letech za urážku jeho obchodního partnera. Řekla jsem mu, že je jeho břicho stejně kulaté jako balón, se kterým máma cvičí jógu. Jistě, zachovala jsem se nemístně, ale také jsem ten rok oslavila teprve šesté narozeniny. Co na srdci, to na jazyku.

Můj otec měl vždycky výbušnou povahu, ostatně jako spousta dalších lidí, v jejichž těle dle Hippokratovy teorie temperamentu převažuje žluč, ovšem ve většině případů zvládl svůj vztek zkrotit.

Alespoň kdysi tomu tak bývalo. Když však svůj hněv zpacifikovat nedokázal, schytala to moje máma, která se kvůli své drobné postavě otci nikdy neubránila – ne že by se o obranu někdy vůbec pokusila.

„Zasraná mafie!“ křikla jsem a rychlým krokem vyrazila pryč z místnosti.

„Claire! Okamžitě se vrať!“ řval na mě otec, jehož hlas se nesl snad celou rezidencí.

„*Claire!*!“

„Tohle jsi nemusel,“ poznamenala tiše máma ještě předtím, než jsem vyběhla robustní mramorové schodiště.

„Přestaň mi sakra říkat, co musím a nemusím. Do pěti minut budeš v autě, pokud

ne, budeš toho litovat,“ sykl zlostně, popadl klíče svého nového Range Roveru a zamířil ke dveřím.

Moje máma se slzami v očích na souhlas špitla cosi, co už jsem neslyšela.

Nevěřicně jsem zakroutila hlavou. Vždycky udělala, co jí přikázal. *Vždycky*. Protože se ho bála. Protože k mému nejhlubšímu nepochopení i po všech těch modřinách, jeho prstech vyražených na její tváři, po všech těch probrečených nocích tvrdila, že jej stále miluje.

Navzdory tomu, že se otcovo chování za posledních několik měsíců nezměnilo k lepšímu ani o píď, právě naopak, moje máma jej neměla v plánu opustit. Jistě, rozvod nepřicházel v mafiánských, silně patriarchálních rodinách v úvahu, ale útěk...

Pro mého otce by taková skutečnost znamenala neskonalé ponížení. Ne fakt, že s ním jeho žena nechce žít, což bylo v nelítostném světě mafie naprosto běžné, nýbrž fakt, že se jí jako *ženě*, druhu, jenž je pod nadvládou silnějších, něco takového vůbec podařilo.

Nevěřila jsem těm hloupým pohádkám, kdy se mi máma snažila namluvit, že jej

neopustí jen proto, že kdysi býval jiný a pořád se může obrátit k lepšímu. *Kdysi přece není teď. Přítomnost nikdy nebude totožná s minulostí, proto se jí taky říká přítomnost.*

„Jsi ještě mladá, *medvídku*,“ dodávala při konci našich diskuzí, používajíc při tom tu strašnou přezdívku. „Až budeš starší, pochopíš to.“

Měla strach, *já jsem měla strach*, že s ním zůstává kvůli mně. Ne proto, abych měla tátu, toho jsem ztratila už dávno, ale proto, že kdyby utekla, vzala by mě s sebou a nechtěla dopustit, aby její jediná dcera strávila zbytek života na útěku před svým otcem, který by se nevzdal, dokud by nás obě nenašel a náležitě nepotrestal. Lhala bych, kdybych řekla, že nemám obavy, že by tento čin mohl moji mámu stát mnohem víc, než by dokázala zaplatit.

Ještě před pár lety tomu ale bylo úplně jinak.

Je sice pravda, že peněz jsme nikdy neměli málo, avšak nikdy na nich otci *takhle moc* nezáleželo. Až v posledních letech mu bohatství stouplo do hlavy.

Začalo to vymýšlením strategií, pomocí nichž by získal další peníze, domlouváním

nových obchodů, jež měly se zákonem společného stále míň a míň, až se z toho postupem času stala *mafie*.

Drogy, tvrdé drogy, zbraně, nejspíš i prostituce a kdoví co ještě. Na účet se mu začala přičítat obrovská čísla, což zapříčinilo razantní změnu jeho chování. Milující otec a manžel se proměnil v muže, kterému jde jenom o peníze a naplnění osobních tužeb, nehledě na následky. Stal se z něj Michael Sanderson, ten, jehož jméno rezonuje v hlavách všech zločinců Severní Ameriky.

Když jsem si byla jistá, že oba rodiče opustili rezidenci, rozběhla jsem se zpátky dolů a zamířila rovnou do otcovy pracovny. Přibližujíc se k bytelným guajakovým dveřím, v hlavě už se mi rýsoval plán, co bych mu tak mohla provést.

„K tomu, aby ses tam dostala, bys potřebovala tohle,“ promluvil na mě jeden z otcových bodyguardů, přičemž pozvedl klíč.

Byl vysoké, vypracované postavy se světlými vlasy a modrozelenýma očima. Nuceně jsem se usmála a už dopředu věděla, že jakmile se tohle otec dozví, bude u nás doma další válka, jelikož do pracovny má

bez jeho vyzvání všechno, co dýchá, vstup zakázán.

„Tak, co chceš, abys mlčel?“ zeptala jsem se ho s povytaženým obočím. Bodyguard, jehož jméno jsem ani neznala, si olízl spodní ret.

„To se nestane,“ řekla jsem jednoznačně a vydala se s otráveným povzdechem pryč.

Zamkla jsem se ve svém pokoji, usedla na široký parapet a s pohledem upřeným do rozlehlé zahrady rezidence jsem nečinně setrvala, dokud mě nevyrušilo klepání na dveře.

„Je zamčeno, což je náznak toho, že o ničí společnost nestojím!“ odpověděla jsem bez zájmu o osobu stojící za dveřmi, ať už šlo o kohokoliv.

„Tvůj mobil, pořád zvoní,“ deklamoval bodyguard, s nímž jsem několik minut nazpátek měla tu čest.

„Díky,“ hlesla jsem po otevření dveří a telefon od něj chtěla převzít, ovšem on měl jiný plán. Natáhl ruku tak vysoko, že i kdybych vyskočila, neměla bych kvůli svému malému vzrůstu šanci jej získat. Ani jsem se o to nehodlala pokoušet.

„Tohohle bys mohl dost litovat, seš si toho vědom, že?“

Vysoký bodyguard se mi na moment zadíval do očí. Musela jsem uznat, že to byl jeden z nejhezčích mužů, kterého jsem kdy viděla. Dost mě však překvapovalo, že oproti ostatním bodyguardům vypadal poměrně mladě. Otec zaměstnával převážně personál ve středních letech a tomuto muži jsem odhadovala pouze něco přes dvacet let. Musel tedy něčím vynikat, aby si zasloužil svou pozici. Otázkou zůstávalo *čím*.

„To snad nebude nutné.“ Se škodolibým úsměvem mi mobil předal.

Na displeji se zobrazilo otcovo číslo, což mi na náladě vůbec nepřidalo, právě naopak.

„Hmm?“ promluvila jsem.

„Claire, *zlato*, jak se máš?“ začal otec mile.

„Ať se jedná o cokoli, nezajímá mě to,“ odsekla jsem lhostejně a hovor zaklapla. Nechápatě jsem zakroutila hlavou. Nedokázala jsem pochopit, jak se může takhle chovat, jak se může takhle přetvařovat, když zrovna něco potřebuje. Během chvíličky ale začal mobil znovu vyzvánět. Ani jsem se nepodívala, kdo mi volá tentokrát, prostě jsem hovor přijala a byla ještě nepříjemnější.

„Kdy už konečně pochopíš, že já nejsem tvoje loutka, se kterou si můžeš hrát, jak se ti zlíbí?!“

Uslyšela jsem smích, který však nepatřil mému otci.

„Temperament mám rád,“ konstatoval muž hlubokým hlasem. „Alespoň naše manželství nebude nudné. Abych předešel tvým otázkám, před pěti minutami jsme se zasnoubili. Těším se, až se poznáme osobně, drahá Claire.“

Zasnoubili, znělo mi v hlavě. To v mafii znamená: Obě strany podepsaly smlouvu – bez souhlasu té, která má vyslovit finální ano, pochopitelně. Hovor jsem okamžitě ukončila. Musela jsem se opřít o rám dveří, abych tohle vůbec ustála.

„Ten kretén mi právě sjednal svatbu,“ zašeptala jsem.

„Cože?“

„Můj otec mě právě zasnoubil s někým, koho jsem v životě neviděla,“ podívala jsem se na něj a nevěděla, jestli se mám smát nebo brečet.

„Za tohle zaplatí a to doslova,“ dodala jsem ještě a schovala si obličej v dlaních.

2 – „Nesahej na mě!“

„Co máš v plánu? Chceš snad utéct?“
vyptával se bodyguard.

Namísto odpovědi jsem tupě civěla do prostoru. Potřebovala jsem chvilku na zpracování této šokující zprávy.

„Můžu ti nějak pomoci?“

S udivením jsem si bodyguarda prohlédla od hlavy až k patě.

„Jistě. Můžeš si z jeho zad udělat terč a napálit do něj celý zásobník.“

Přistoupil ke mně, pokládaje mi svou ruku na rameno. „Já to myslel vážně.“

„Tak zaprvé,“ zavrčela jsem, „nesahej na mě. A zadruhé, právě teď jsi jen kousek od porušení své přísahy. Nebo tě snad nikdo neponaučil, co čeká tebe a tvou rodinu, jestli svého šéfa přímo ohrožíš?“ Nervózně polkl. Samozřejmě, že zákon znal, stejně jako přísahu, kterou složil. Kdyby se jen pokusil mému otci ublížit, čekal by ho ten nejhorší trest a o smrt by nešlo, ne takovou, v jakou by doufal.

Otočila jsem se na patě, připravená navštívit koupelnu a poté se alespoň pokusit o spánek, nicméně ještě předtím jsem

bodyguardovi věnovala pár chviliek svého času.

„Jak se jmenuješ?“

„Tyler, ale přátelé mi říkají *Tyi*.“

Naoko zamyšleně jsem přikývla. „Tak jdi zpátky na místo, *Tylere*, páníček určitě dorazí se špatnou náladou a ty víš, že nechceš, aby tě našel u dveří mého pokoje.“

Dva hlavní důvody, proč otec chtěl, abych se ve svých osmnácti letech vdávala, jsou pochopitelně peníze a tradice. Je pro něj výhodné získat mocné spojence, a jak lépe toho dosáhnout, než vytvořením nového rodinného pouta? Mafie byla i ve dvacátém prvním století poněkud staromódní, vlastně možná spíš středověká. Rodiče – otcové domlouvají svým dětem sňatky, jež jsou však výhodné hlavně pro ně samotné, zda se to jejich potomkům zamlouvá či ne, už je vedlejší.

Jenomže já se do takového prostředí nenarodila. Já jsem se do něj, ač nechtěně, dostala až v průběhu svého dospívání, kdy jsem musela přijmout nejen všechna ta nesmyslná pravidla, ale především ztrátu svého otce.

Protože přesně tak jsem to vnímala – jako ztrátu. Můj táta byl člověk, kterého jsem jako dítě zbožňovala, a lámalo mi srdce přihlížet, jak se z něj stává osoba mně cizí, chladná, snad až úplně bezcitná, snažící se mi nalajnovat život dle vlastních představ.

Lhala bych, kdybych tvrdila, že první měsíce této razantní změny jsem nestrávila v slzách, zmatená a nechápající, jak může upřednostnit peníze a moc před těmi, kdo jej skutečně milovali.

Postupem času jsem si pochopitelně nějakou odpověď našla, bolestně si uvědomujíc, že vzdálenost mezi láskou a nenávistí je mnohem kratší, než jsem si celý svůj život myslela, že i ten nejpevnější vztah může přerůst v tu nejintenzivnější nenávist.

Proud mých zamotaných myšlenek přerušila nově příchozí zpráva. Když jsem však zjistila, od koho je, moje nálada klesla pod bod mrazu.

Otec

Co to mělo sakra znamenat? On už tě tvůj budoucí manžel naučí, jak se máš chovat.

Nebo já naučím jeho. Aby mě nakonec nevrátil a nechtěl peníze zpátky. To by tě vyšlo draho, co? Natukala jsem na displeji mobilu.

Uvědomovala jsem si, že se k němu taky nechovám nejlépe, avšak dřív bych se k takové drzosti neopovážila. Neměla jsem k ní žádný důvod, ještě před pár lety jsme si rozuměli skvěle.

Dokonce jsem si pamatovala dobu, kdy on byl ten, kdo ode mě kluky odháněl a najednou mi dohodil někoho, koho s největší pravděpodobností ani on sám neznal.

Stačí přece, že zná jeho status a bankovní konto, pomyslela jsem si trpce.

Mé nevhodné chování vůči jeho osobě značilo spíše jakýsi zvláštní způsob obrany, ochrany mých vlastních citů. Sloužilo jako pomyslná bariéra, zabraňující jeho nadávkám a výhrůžkám, aby se dostaly až ke mně a znovu a znovu mi ubližovaly. Každý máme svůj způsob, jakým se chráníme před bolestí. Můj byl možná podlý, možná dětinský, měla jsem však pocit, že zabírá.

Nakonec jsem přece jen usnula. Probudil mě až křik vycházející z chodby. Posadila

jsem se na posteli a při pohledu na hodiny jsem nespokojeně zamručela.

4:58

„Za všechno můžeš ty, ty krávo! Kdybys ji nerozmazlovala, takhle by se nikdy nechovala!“

Na moment jsem zavřela oči, doufajíc, že jde jen o další noční můru. Nešlo.

Když jsem otevřela dveře, nevěřila jsem, nechtěla jsem věřit svým očím. Otec držel mámu přitisknutou u zdi tak silně, že sotva dýchala.

„Nech ji na pokoji!“ křikla jsem pro změnu já na něj.

„Claire,“ zasípala máma.

„Jdi pryč.“

„Okamžitě ji pust’.“ Nato otec propukl v smích.

„Claire, už brzy tohle zažiješ taky. Tvůj manžel ti ty tvoje drzosti a neustálé přestupky tolerovat nebude.“ Neovládla jsem se. Už jsem jej nedokázala jen poslouchat. Nechtěla jsem se schylovat k násilí jako on, ale co jiného jsem mohla udělat? Jak jinak jsem se mohla bránit? Plnou silou jsem ho pěstí praštila do žeber a hned poté mu dupla patou na nárt.

„Ty mrcho!“ zařval předtím, než se po mně pěstí ohnal. Naštěstí jsem byla hbitější, uhnula a zasadila mu ránu do beder.

Máma opřená o zeď sjela až na zem, kde následně upadla do bezvědomí.

„Mami!“ zakřičela jsem a sehnula se k ní. V tu ránu už u mě však byl otec i bodyguard, jenž doběhl z konce chodby. Oba mě pevně chytli a odtáhli několik kroků od bezvládného těla drobné ženy. Strašně jsem křičela a kopala kolem sebe, ale i přes to mě otec s lehkostí přirazil ke zdi. „Kdyby tvůj budoucí manžel nevyžadoval, abys byla *nepoškozená*, dostala bys co proto, ty *spratku*.“

Lhala bych, kdybych tvrdila, že mi v daný moment byla jeho slova ukradená. Jistě, že nebyla. Sice jsem ho nenáviděla za to, jak moc mně i mé mámě ubližoval, nenáviděla jsem ho jako člověka, každopádně slyšet taková slova z jeho úst mě přece jenom stále trochu bolelo, byť ne tak jako dříve. Ta nenávist vůči němu postupně zabíjela veškeré kladné emoce. Občas jsem dokonce nabývala pocitu, že mě více bolí vzpomínky na dobu, kdy zastával roli milujícího táty, než jak se aktuálně choval.